

Arrest

nr. 52 898 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 5 juli 2010 het Rijk is binnengekomen diende op 6 juli 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Daar verzoeker verklaarde voorheen in het Verenigd Koninkrijk verbleven te hebben, verzochten de Belgische autoriteiten op 3 september 2010, gelet op artikel 16.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), het UK Border Agency om de terugname van verzoeker.

1.3. Op 15 september 2010 werd het terugname verzoek ingewilligd door het UK Border Agency.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 november 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (S. A. R.)

geboren te (...) , op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 06/07/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn op 31/12/1992.

Bij het indienen van zijn asielaanvraag op verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31/12/1992 en dus minderjarig te zijn. Onze diensten uitten echter twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. Op 03/08/2010 liet de Voogdijdienst een medisch onderzoek uitvoeren in UZ Leuven om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dat onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat (S. A. R.) op datum van 03/08/2010 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar ". Hoewel betrokkene 06/07/2010 een taskara, afgegeven op 29/01/2008 in het district Nadali, voorlegt dewelke vermeldt dat hij in 2007/2008 geregistreerd is als 13-jarige, besluit de dienst Voogdij dat "de in dit dossier aangevoerde elementen niet van aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken".

Uit het Eurodacverslag van 06/07/2010 blijkt dat betrokkene eerder asiel had gevraagd in het Verenigd Koninkrijk op 05/06/2009. Tijdens zijn verhoor op onze diensten van 02/09/2010 verklaart betrokkene dat hij ongeveer vier jaar geleden Afghanistan heeft verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk en België naar het Verenigd Koninkrijk reisde. Volgens de centrale databank Eurodac, werd in geen van deze landen (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk) een asielaanvraag ingediend. Betrokkene verbleef van 2007 tot 2010 in Birmingham, Verenigd Koninkrijk. In 2009 zou hij er zijn opgepakt en vroeg hij er asiel aan. Betrokkene verklaart echter dat hij zijn interview niet ernstig nam en er onzin vertelde. Betrokkene verklaart nadien terug in de illegaliteit te zijn verdwenen en weet bijgevolg niet welke beslissing er werd genomen. Gezien het toch zwaarwichtige karakter van een asielaanvraag is dit toch opmerkelijk te noemen. Betrokkene verklaart dat hij uiteindelijk op 04/07/2010 uit het Verenigd Koninkrijk vertrok en naar België is gekomen.

Op 03/09/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Zij lieten de Belgische autoriteiten op 15/09/2010 weten dat de betrokkene wordt teruggenomen op basis van art 16.1.e. Het Verenigd Koninkrijk heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat het Verenigd Koninkrijk aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is niet aan de orde. Wanneer betrokkene gevraagd wordt of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een asielaanvraag

wil indienen, antwoordt betrokkene dat hij hier vroeger, voor hij naar het Verenigd Koninkrijk ging, twee weken verbleef en hier toen goed behandeld werd. Het feit dat betrokkene drie jaar geleden in België was en hier twee weken illegaal zou hebben verbleven, doet geen afbreuk aan het feit dat het Verenigd Koninkrijk de verantwoordelijke lidstaat is op basis van art 16.1.e van de Verordening. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij ongeveer 4 jaar geleden door de smokkelaar werd geslagen en hierdoor nog steeds last heeft van zijn been. Gezien betrokkene onlangs de reis van het Verenigd Koninkrijk naar België heeft ondernomen, zijn er geen aanwijzingen dat vermelde problemen betrokkene zouden verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In de mate dat verzoeker vraagt om verweerder te veroordelen tot de kosten moet worden geduid dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen, zodat op dit onderdeel van de vordering niet wordt ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"(...) De bestreden beslissing overweegt dat "Op 03/09/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.c.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Zij lieten de Belgische autoriteiten op 15/09/2010 weten dat de betrokkene wordt teruggenomen op van art. 16.1.e."

Op basis van stuk nr. 2 als bijlage uitgaande van verwerende partij blijkt dat verzoekende partij "op illegale wijze de grens van een lidstaat (lees: België; eigen toelichting) heeft overschreden via het land (...) komende vanuit een derde land" in de zin van artikel 10.1 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Luidens artikel 5 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 wordt de verantwoordelijke lidstaat bepaald volgens de criteria van bedoelde verordening in de volgorde van de tekst.

Artikel 10 komt in volgorde voor artikel 16 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 waarop de bestreden beslissing steunt en dient daarom bij voorrang te worden toegepast. In toepassing van artikel 10.1 van bedoelde verordening wordt ten gevolge van het bewezen verblijf van verzoekende partij in België in de zin van het voormelde artikel 10.1 (zie hoger) België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Schending van voormelde artikel 10.1. (...)"

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“(…) De verwerende partij heeft de eer om vooreerst vast te stellen dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing betreft de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en deze beslissing die genomen werd in toepassing van o.a. artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980.

In de mate dat verzoeker zich beroept op een schending van artikel 10 (1) van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, kan de schending ervan evenmin worden weerhouden, nu dit artikel niet van toepassing is.

In casu wordt verzoeker immers teruggenomen door het Verenigd Koninkrijk op grond van artikel 16.1.e van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, omdat volgens het Hit Eurodac blijkt dat verzoeker er reeds op 05 juni 2009 effectief een asielaanvraag indiende.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekers beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.(…)”

3.3. In zijn repliekmemorie stelt verzoeker nog het volgende:

“(…) Verwerende partij meent dat de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet kunnen geschonden zijn omdat de bestreden beslissing een “weigering van verblijf” zou zijn. Dit kan niet overtuigen omdat de bestreden beslissing niet volgt op een regularisatieaanvraag van verzoekende partij maar volgt op een asielaanvraag van deze. Verzoekende partij heeft in haar gedinginleidend verzoekschrift genoeglijk aangetoond dat verwerende partij de Lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Het ingeroepen middel is dus pertinent. (…)”

3.4. De Raad merkt allereerst op dat verzoeker weliswaar een attest voorlegt waaruit blijkt dat een persoon met de naam “Saïd Abderraza” tussen 8 mei en 12 mei 2007 in het open opvangcentrum te Steenokkerzeel verbleef, maar dat hij geen bewijsstukken aanbrengt waaruit blijkt dat hij de persoon is waarop het voorgelegde attest betrekking heeft. Voormeld attest laat bijgevolg niet toe vast te stellen dat verzoeker op illegale wijze via België het grondgebied van de staten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG zou zijn binnengekomen en dat België, gelet op artikel 10.1 van deze verordening, verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Ten overvloede dient te worden benadrukt dat artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG enkel toelaat vast te stellen dat een lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van een vreemdeling indien deze vreemdeling via deze lidstaat illegaal het grondgebied van de staten die gebonden zijn door deze verordening is binnengekomen “*vanuit een derde land*” (“*has irregularly crossed the border into a Member State by land, sea or air having come from a third country*”) en dat verzoeker een verklaring aflegde waarin hij aangaf dat hij niet via een derde land, doch via Frankrijk, België is binnengekomen. Aangezien hij de initiële (buiten)grensoverschrijding, die volgens hem via Griekenland plaatsvond, daarenboven situeert in het jaar 2006 en, overeenkomstig artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG, de verantwoordelijkheid van de lidstaat waar de illegale binnenkomst plaatsgreep eindigt “*twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden*” kan verzoeker hoe dan ook niet dienstig naar voormelde bepaling verwijzen.

Verzoekers beschouwingen laten bijgevolg niet toe een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 10.1 van de verordening 343/2003/EG vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK